

Головна » Люди » Коктейльні карти, поїздки на деокуповані території та бажання робити більше. Інтерв'ю з волонтеркою та барледі Дар'єю Таран

Коктейльні карти, поїздки на деокуповані території та бажання робити більше. Інтерв'ю з волонтеркою та барледі Дар'єю Таран

28.07.2023

Люди

Час прочитання: 13 хв

Ліна Плуженко

Барменство — чоловіча професія? Скажіть це барледі **Дар'ї Таран**.

До повномасштабного вторгнення Дар'я працювала у харківських барах. Після — поєднала роботу із волонтерством. Наразі Дар'я збирає 400 000 гривень для Роти Снайперів Спеціального Призначення 3017. Щодня вона бігає по 4-7 км, коли збере всю суму — пробіжить марафон у 42 км. Підтримати Дар'ю можна на Монобанку [за цим посиланням](#).

Ліна Плуженко поговорила з Дар'єю про її професійний шлях від педагогині танців до барледі, волонтерство та який бар їй хотілося б відкрити.

Текст про Дар'ю ми публікуємо у межах проєкту «**Вона. Війна**» від дніпровського медіа **КУСТ**. «Вона. Війна» — серія текстів про роль українських жінок у війні: від мам, сини та доньки яких боронять нас на фронті, до волонтерок та активісток, які цілодобово наближають перемогу своєю працею.

«Може, колись напишу книгу за своїми рецептами»

— **Розкажи про себе. Хто ти та чим займаєшся?**

Мене звати Дар'я. Я барледі, працюю на барі у The Ditch, мені 33 роки. Роблю смачні коктейлі, ставлю коктейльні карти людям і парам. Пишу [рецептуру, — «Люк»] та збираю коктейлі. Може, колись напишу книгу за своїми рецептами.

Дар'я Таран

— **Розкажи про бар The Ditch.**

The Ditch («Діч») — бар, в якому я працюю, — відкрився у 2020 році. Ми якраз тоді звільнилися з Benedict Daily Bar. Я там працювала з хлопцями, і вони мене з собою позвали в новий проєкт. Сказали: «*Пішли з нами*».

— **Хто заснував бар?**

Хлопці — це Сергій, Михайло і Андрій. Вони втрьох скинулися і відкрили бар. А я пішла з ними.

— **Ви відкрилися під час ковіду. Як тоді було працювати?**

Ми в першу хвилю ковіду були весь час у барі, готували коктейлі і возили їх людям на веліках. Доставка була у нас така.

Ми по місту за день по шістдесят кілометрів втрьох їздили, розвозили пляшки, бо люди замовляли алкоголь літрами майже щодня. Зранку до шостої вечора ми розвозили коктейлі, а потім йшли на шашлички.

Був один чувак, який замовляв через день по літру «Пеніциліну», «Маргарити» і «Кривавої Мері». А ми зі усіма гостями спілкуємося гарно, тому їздили втрьох спеціально, щоб їх трошки розвеселити, як бар на виїзді. Бо коли була перша хвиля ковіду, всі дуже притримувалися правил самоізоляції, ніхто нікуди не виходив. Так от, у цього чувака, коли ми вперше до нього повезли три літри алкоголю, питаємо: *«Що там в тебе, сьогодні двіжуха якась?»* Він каже: *«Та ні, це все мені»*.

Паралельно ми ще ремонт доробляли: красили, мазали, ліпили. Ще вчилися готувати, бо у нас нове обладнання з'явилося, якого не було в «Бенедикті» [Benedict Daily Bar]. Розбирались, як це обладнання використовувати на барі, як робити настоянки. Не на горілці, як зазвичай, а вчилися настоювати на жирах, на маслах, на інших штуках. Різні

методи обробки продуктів вивчали, щоб робити смачні коктейлі. А потім вже відкрились повноцінно, коли можна було. Так у нас і пройшла перша хвиля карантину.

— **Як у вас справи зараз?**

Ми з Сергієм залишилися тут, в «Дічі». Михайло з Андрієм зараз у Львові, бо вони відкрили там новий бар. Там працюють хлопці, які в нас працювали. А гроші, знову ж таки, — це Андрій, Михайло та Сергій, вони і там вклалися. Тепер є два бари від однієї і тієї ж команди. Але там ще дуже багато праці вклали хлопці, які у нас тут працювали, це Іван та Ярик.

«Як це — бути жінкою у чоловічій професії? Я не можу сказати, що це “чоловіча професія”. Жінки так їб*шать»

— **А як ти почала займатися коктейлями і чому саме вони?**

Я працювала баристою п'ять років, і сильно хотіла на бар. Я почала свій шлях в Coffee Life біля [станції метро «Архітектора»] Бекетова», три роки відпрацювала там. Потім пішла в «Кофе Точку» на Сумському ринку, там довженько була.

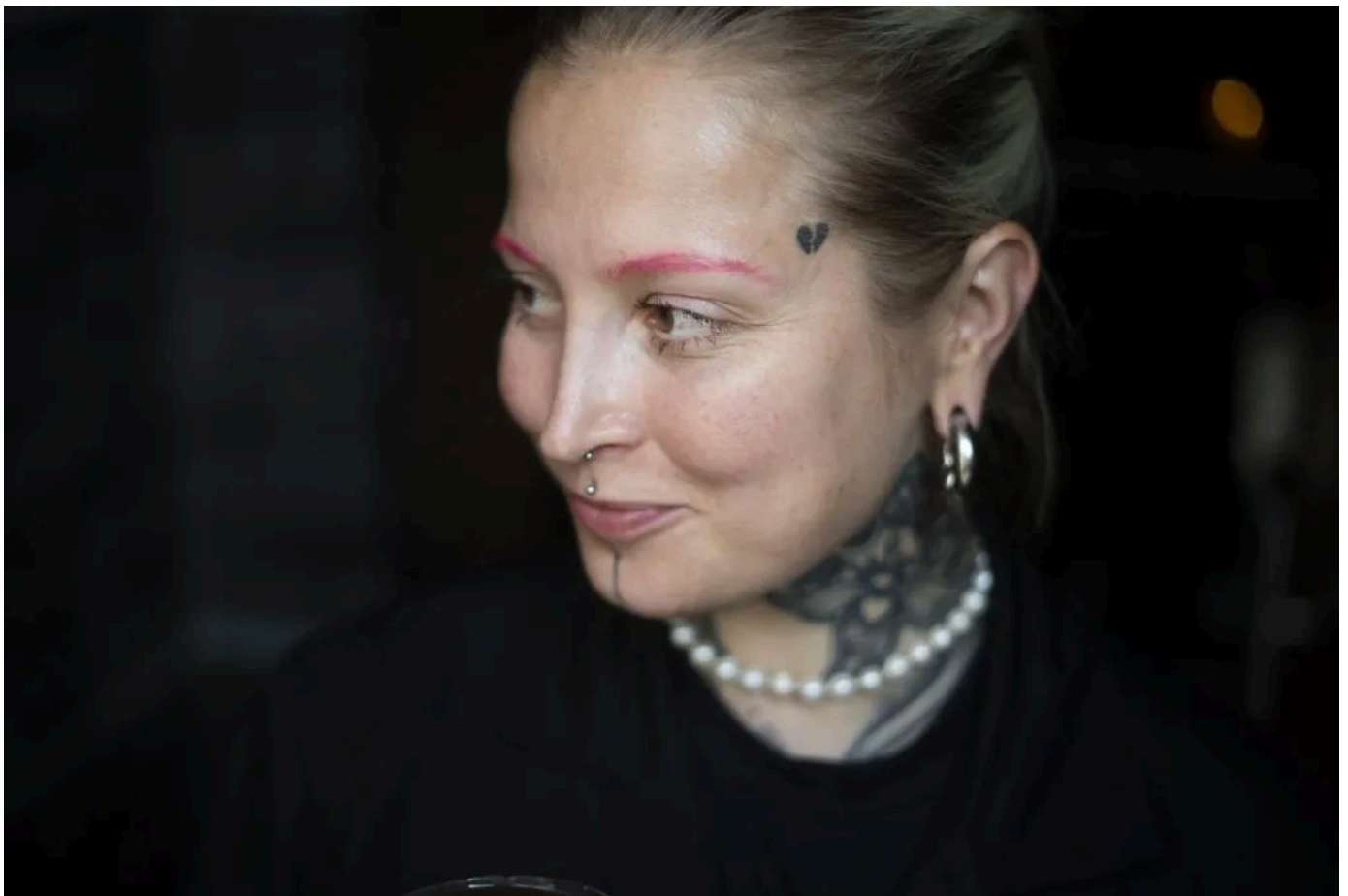
На бар дівчат раніше не брали, бо раніше як таких коктейльних барів не було. Була купа барів, в яких треба «кегі» таскати, нічна робота і оце все. Дівчат не дуже хотіли туди брати. Хоча я якось сама туди просилась, всюди ходила, але мені завжди відмовляли. А потім думаю: «Нах*й той общепіт», — і звільнилась.

Тоді звернулися до мене хлопці і виявилось, що вони бармени, які працювали тоді у «Брілліанті». Їх переманили відкривати бар DVOR на місці колишнього закладу «Акуна Матата». Кажуть мені: *«Хочемо, щоб ти у нас працювала»*. Кажу: *«Дуже вчасно»*.

Там мене всьому і навчили по барній справі. Потім вже багато барменів ходили в DVOR до мене, бо мало дівчат тоді було на барі. Всі ходили подивитися на мене, бо була така думка, що «дівки йдуть працювати на бар, щоб хлопця собі знайти». Тому було дуже важко спершу, всі тебе чіпають.

В мене був колега, який, коли щось розливалось, казав мені: *«Піди зроби свою роботу, принеси ганчірку»*. Я взагалі тоді випала. Кажу: *«Женя, ти що? Я тебе зараз вдарю»*. На щастя, він був такий один.

А потім я почала їздити на всі конкурси барменські, десь щось вигравала, непогані місця посідала, завжди приходила в десятку. Майже не було жодного конкурсу, в якому я не пройшла.

— **А чи були на цих конкурсах інші жінки?**

На деяких були.

— **Але це виключення?**

Жінок-барменів загалом менше, тому так і у конкурсах.

Наприклад, п'ятдесят заявок, і з них тридцять хлопців. Там як такої дискримінації немає. У нас навіть експрезидентка асоціації барменів України — жінка [**Ірина Машихіна**]. Вона майже на всіх конкурсах буває, і коли хтось випадково пожартує про жінок, вона бере мікрофон і питає, що це таке. Тобто вона дуже нормальна. Дискримінація насправді більш від гостей, ніж у самій індустрії.

Як це — бути жінкою у чоловічій професії? Я не можу сказати, що це «чоловіча професія». Жінки так їб*ають. По шістнадцять годин вони на ногах стоять, і ніхто нічого з них не скаже. І «кегі» піднімають, і ящики таскають, бо ті, хто хоче — ті роблять.

«Та не гоні, це люди салюти пускають»

— **Розкажи, як ти зустріла повномасштабне вторгнення.**

Зранку 24 лютого я мала їхати потягом до Дніпра, бо у нас там була гостьова барна зміна з **Мішею**, засновником «Дічі». А 26-го я мала летіти до Мексики на місяць працювати на мескалерії — це там, де виробляють мескаль [мексиканський напій зі зброденного соку агави].

Ми тоді бухали десь до другої ночі, а потім я поїхала додому, бо в мене о п'ятій ранку був потяг. Думаю, ну годинку посплю, встану, «наведу марафет» і поїду. А я тоді ще жила на Белгородському шосе на четвертому поверсі — це мансардний дах, і знаходиться біля авіаційного училища. Я прокидаюся і дивлюся, що вже дуже світло, і щось літає та бахає. Думаю: *«Мабуть, я вже допила, це “бєлка” прийшла до мене»*.

Я телефоную хлопцям і кажу, що, походу, почалося. А вони були такі бухі, що починають кричати: *«Та що ти верзеш?»* Пишу Михайлу, з яким мала їхати до Дніпра. Він відповідає: *«Та не гоні, це люди салюти пускають»*. Каже, зараз за годину зустрінемось, все буде добре.

Я пішла збиратися, мити голову. Потім до хлопців дійшло, що почалося повномасштабне вторгнення. Ті, що в барі були, починають мені телефонувати і такі: *«Точно, почалося»*. Потім вже Михайло пише, що Дніпро відмінюється. То він зі своєю дружиною одразу виїхали у Львів о шостій ранку. Хлопці розійшлися по домівках. А я і Сергій жили в одному будинку, але він на два поверхи нижче.

Я набрала води, взяла крупи. У мене був один рюкзак з моїми речами, пара трусів і футболок, пара шкарпеток, і був рюкзак з кішкою — переноска, корм, туалет.

Чекала, поки Сергій протверезішає, щоб спуститися до нього, бо мені було страшно на четвертому поверсі. І одразу трапився приліт в наш будинок, у другий поверх. Винесло повністю декілька квартир. Це все було 24-го.

— **Ти була в будинку в той момент?**

Так.

Я була в будинку ще до кілька днів, поки гасили. Потім ми вирішили виїхати. Хоча я не хотіла нікуди їхати, але керуючий будинком сказав, що треба виїхати, бо обстрілюватимуть дуже сильно. Але загалом ми довго сиділи в цьому домі. Ми поїхали в бар, бо це ж підвал, і ми жили там: я, Сергій, Сашко, і з нами ще був хлопчина, він у [волонтерському руху] «Добробат» зараз служить. З нами ще був наш кухар. Так і жили. Сашко ходив по їжу. Потім ми знайшли, хто нам буде привозити продукти, щоб готувати військовим.

Це був єдиний період, коли ми не випивали. Ти в підвалі зі старого дому і постійно думаєш, що зараз прилетить, і якщо що, то, скоріш за все, під завалами будеш, як було у **«Старому Хемі»** [14 березня 2022 року в історичний будинок на вулиці Свободи, 8, де раніше був паб «Старий Хем», влучила російська ракета].

Іноді ми виходили, коли їжу виносили, і бачили кров з-під завалів. Коли їхали по «клочкам» [вулиці Клочківська], там взагалі був треш, як у фільмі якомусь. Розстріляні тачки одна на одній, все бахає. Трупки, якісь люди бігають за водою. Потім в підвалі бару почала вода підійматися, бо десь поруч щось вибухнуло. Ми і виїхали.

Сашко одразу пішов служити, записався в «Добробат». Ігор теж одразу пішов служити. Ми поїхали до брата Сергія, а він живе на «Холодке» [район «Холодна гора»] на шістнадцятому поверсі, там такі панорамні вікна. Ми сидимо і вирішуємо, що робити.

Я почала панікувати. Наш шеф жив на Північній Салтівці, у нього там лежача родичка. Хаос, всі не знають, що робити. І тут просто спалах — на «Холодку» прилітає. Наші друзі нас забрали і ми в Дніпро поїхали, трошки побули там, днів п'ять. Потім поїхали у Львівську область, а пізніше повернулися у Харків.

— **Коли ви повернулися?**

25 квітня. І через два тижні «Діч» почала працювати знову. Ми декілька днів на тиждень, три чи чотири, возили їжу людям в Слатине. Їздили у локації, що виходили з-під окупації.

«Вони навіть не знали, що він живий»

— Як ви організувалися і як виглядає ваша команда?

Ми, тобто я і Сергій, зрозуміли, що треба щось робити. Трошки допомагали цивільним, трошки військовим. Нам ще допомагала Саша Котенко, вона була у нас водійкою. Потім у нас є кухар і його дружина, вони водії. Ми їх тарили їжею, вони теж розвозили її. Ось, перша партія команди – це Ксюша з Дімою, Саша Котенко, Сергій та я.

— Звідки ти знаєш, що іноземці не так охоче допомагають військовим?

Ми просили в них допомогу, писали фондам. Загалом, нам так і сказали, але це не було прямо проговорено, скоріше завуальовано, мол, що вони націлені на допомогу цивільним.

— Як твій волонтерський досвід можна описати?

Легко в плані того, що ти щось робиш, тому тобі легше стає на душі. Ти постійно спілкуєшся з людьми. Коли ти їм привозиш їжу, генератори, щось інше — це все важливо, але більш важливо ще просто поспілкуватися, з ними постояти. Вже знаєш кого як звати, це все «двіжуха». Ми і зараз возимо їжу, або у неділю, або у вівторок у різні місця. Ці люди знають, що ми в якийсь з цих днів приїдемо, тому вони вже ягідки нам збирають.

— **Зараз ви з фондами працюєте як ГО [громадська організація] чи як окремі волонтери?**

У нас своя ГО. Зараз нам допомагає з цивільними київський фонд «Лівий берег». Кожен тиждень вони нам виділяють кошти саме на цивільних, а ми на них закупаємо їжу. Ще з'явилась допомога на гігієну. На інші потреби ми збираємо окремо, коли є запит.

Бармени київські дуже сильно допомагають. Там є бар Pink Freud, де працює хлопчина з Харкова. Я йому пишу, коли в нас вже немає грошей, скидаю список і кажу, що Саша, нам треба придбати ось це все, і вони це роблять.

— **Як ви познайомилися з «Лівим берегом»?**

Вони шукали людей, які у Харкові роблять щось для цивільних. Вони приїхали, прийшли до нас в бар, ми їм там розказали, що ми робимо, і вони такі: «О, ми будемо вам допомагати». Вони займаються відбудовою Харкова. Людям відбудовують дахи, стіни. Військовим дуже багато допомагають.

— **Розкажи про виїзди, які тобі найбільше запам'яталися?**

Найбільше запам'ятався перший виїзд, де ми валялися на землі під час артобстрілу. Це ми з їжею їздили в Слатине. Запам'яталось воно хорошим досвідом, бо там люди кайфові. Тільки що по ним гатили, і ось ми приїхали, починаємо роздавати їжу, а вони спілкуються собі. Я питаю, чи ніхто не хоче виїхати, ми вас поселимо. «Ні». Їдемо назад з пустим бусом.

Дуже позитивні, милі люди. Вони живуть кожного дня під сильними обстрілами, шістдесят прильотів за добу. І ще допомагають нашим хлопцям. І готують, і підшивають. Дехто відмовляється від їжі, каже — ні, там є люди, яким важливіше. Навіть є такі, яких доводиться заставляти брати допомогу.

Ми ж взагалі всі так виглядаємо дивно, не схожі на волонтерів, але жодного разу не було, щоб мені щось сказали, що я якось не так одягнена.

— **Тобто в маленьких містах не так, як у великих? Знаєш, коли йде деокупація, у великих містах всі виходять на площу і все таке. В маленьких містах люди залишаються на сторожі?**

У маленьких містах новини не так швидко доходять. Бо у великих містах, мені здається, одразу привозять «гуманітарку» і з'являється зв'язок. А в маленьких, де ми були, багато ще нерозірваних снарядів, і люди там не дуже часто виходять кудись. У перші дні після деокупації у Куп'янську люди не знали новин, взагалі нічого не знали. У них купу місяців не було зв'язку, тому діти цих людей навіть не знали, чи живі їх батьки.

Коли ми вперше заїхали в [селище] Дворічне після його визволення, ми повезли туди дуже багато бензину. Там у нашого знайомого бармена з Києва залишилась мама. І коли він вивіз її, то каже: *«Я там назбирав з хлопцями грошей. Ви можете відвезти туди бензин для мешканців Дворічного?»*. Ми затарились повністю і поїхали туди. І ми вже роздали той бензин, їжу, і стоїть дідусь — він глухий. Сам із Гряниківки, яка зараз знову під окупацією. Вона була десь пару тижнів деокупована. Так от, і той дідусь нічого не може сказати, бо й нас не чує. Потім виявилось, що в дитинстві він ступив на міну і вона розірвалася, так він і втратив слух. Коротше, він показує нам номер телефона на листочку, а зв'язку там ще не

було. Ми його забираємо з собою на машині. Ми вже доїжджаємо до місця, і коли з'являється зв'язок, починаємо телефонувати по цьому номеру, який він нам дав. Виявляється, це номер його доньки. Вони взагалі не знали, що він живий. І ми його повезли на «фільтрацію».

— На «фільтрацію»?

Так, бо це треба в Шевченково зареєструватися, коли ти виїжджаєш. Тому що тебе мають оформити як вимушеного переселенця, щоб ти отримував виплати. У Шевченково треба завжди, якщо ти кудись виїжджаєш, або когось вивозиш, пройти «фільтрацію», бо інакше тут не можна знаходитись.

І ми привозимо його, а вони кажуть: *«Як так? Він що, ще живий?»* Блін, у мене майже серце не випало через це.

— **А де була його донька?**

Вони тут в Харкові живуть. Просто вони його не бачили з моменту, як тільки кацапи туди зайшли. Вони навіть не знали, що він живий.

— **Що було найстрашнішим?**

Найстрашніше було, коли я міномет почула вперше. Я просто чую, як свистять міни. Антон каже, що все нормально. Каже, якщо ти чуєш, як вони свистять, то це добре. А ось танк якщо *бане, то ти його вже не почувеш. Зараз вже звикла.

Потім у мене був депресняк, я три тижні не могла зібратися. Я різко почала всього боятися: на вулицю виходити і військових машин. Тоді ми перший раз після цих трьох тижнів поїхали в гарячу точку, і в мене почалася паніка. Антон сидить, а мене аж трусить, нічого не можу зробити з собою. Ми виходимо, бачимо людей, і я розумію, що треба щось робити, і в мене воно якось само пройшло. Після цього я вже взагалі нічого не боялась.

— **Тобто починаючи з квітня, як ви повернулися, ти постійно займаєшся якимись гуманітарними проєктами. А як щодо допомоги військовим? Розкажи про цей напрямок.**

Це у нас виходить трошки менше, тому що ми не дуже розуміємось, кому допомагати. Нам, коли конкретно наші люди, кого ми знаємо, запит дають, ми його намагаємося закрити. Написали, що потрібен «мавік», ми назбирали і замовили його. Написали, що потрібна тачка, ми назбирали, скинули хлопцям гроші, вони купили.

— **Ти від себе проводиш збори?**

Сергій відкриває «банку» [збір у «Монобанк»], і я і кожен з команди у себе на сторінці робить репост. Взагалі — все на «банку», бо так легше людям дивитися, скільки зібрано, куди переведено. Є багато шахраїв, тому ми намагаємось максимально прозоро, щоб було видно, що ми робимо.

— **Скажи, як зараз ти загалом поєднуєш роботу в «Дічі» і волонтерство?**

Все там само, як і з початку було. Ми раніше просто частіше їздили, три дні на тиждень стабільно, а зараз десь один-два дні на тиждень. Неділя, вівторок зазвичай це поїздки або до військових, або до цивільних. А працюємо з середи по суботу. Ще іноді встигаємо в притулки їздити по робочих днях своїх.

У нас є притулок, якому ми допомагаємо. Також тут є у Харкові будинок для літніх людей, ми теж їм допомагаємо. Їжу возимо, підгузки для дорослих — там мешкають батьки військових, які воюють. Нема кому дивитися за їх батьками. Тому хлопчина-волонтер з Харкова вигадав такий ось будинок для них.

Ми вирішили, що точно будемо допомагати йому, тому що це все на волонтерських засадах. Йому важко самому це робити.

— **Як багато там людей?**

Щось близько двадцяти п'яти людей.

— **А як вони ставляться до того, що ти вся татуйована?**

Та нормально.

— **І як часто ви туди катаєтесь?**

По запити, раз на десять днів. Є люди, які можуть перегинати, а він іноді пише, коли потрібно. Але ми намагаємося приїжджати трошки раніше, ніж він пише. Щоб у людини не було такого становища, що він має просити. Намагаємось таку ситуацію не створювати.

«В Дніпрі я зі своїм зовнішнім виглядом була як біла ворона»

— **Ми почали розмову з того, що ти сказала мені: «Я майже не волонтеру, як хотілося б. Хочеться більше». Але ти двічі на тиждень їдиш в деокуповані міста, раз на десять днів в будинок для літніх людей, ще є притулок та інші запити...**

Я знаю людей, які волонтерять щодня. Щось шукають, збирають, кудись їздять, щось приганяють, тачки, оце все. Ти думаєш: *«Ця людина дійсно щось робить»*.

Наприклад, у понеділок ми ввечері йдемо пити пиво. І ти думаєш, що зараз можна було щось зробити, наприклад, в цей час.

— **До речі, ти народилася в Харкові?**

Ні, з Дніпра. Я приїхала у Харків вчитися і залишилась тут. Вчилась на хореографа. Дуже довго танцювала, майже все своє життя. А потім зрозуміла, що крім корисних знайомств, в цьому немає сенсу. Єдине, для чого мені знадобився цей диплом, щоб я могла дітям викладати та працювати педагогом-організатором.

І я викладала дітям дуже довго: випускні, перші дзвінки, ось це все. Але оскільки я була молода вчителька, то в мене не склалися відносини з колективом. Викладачі чомусь мене ненавиділи, хоча діти любили.

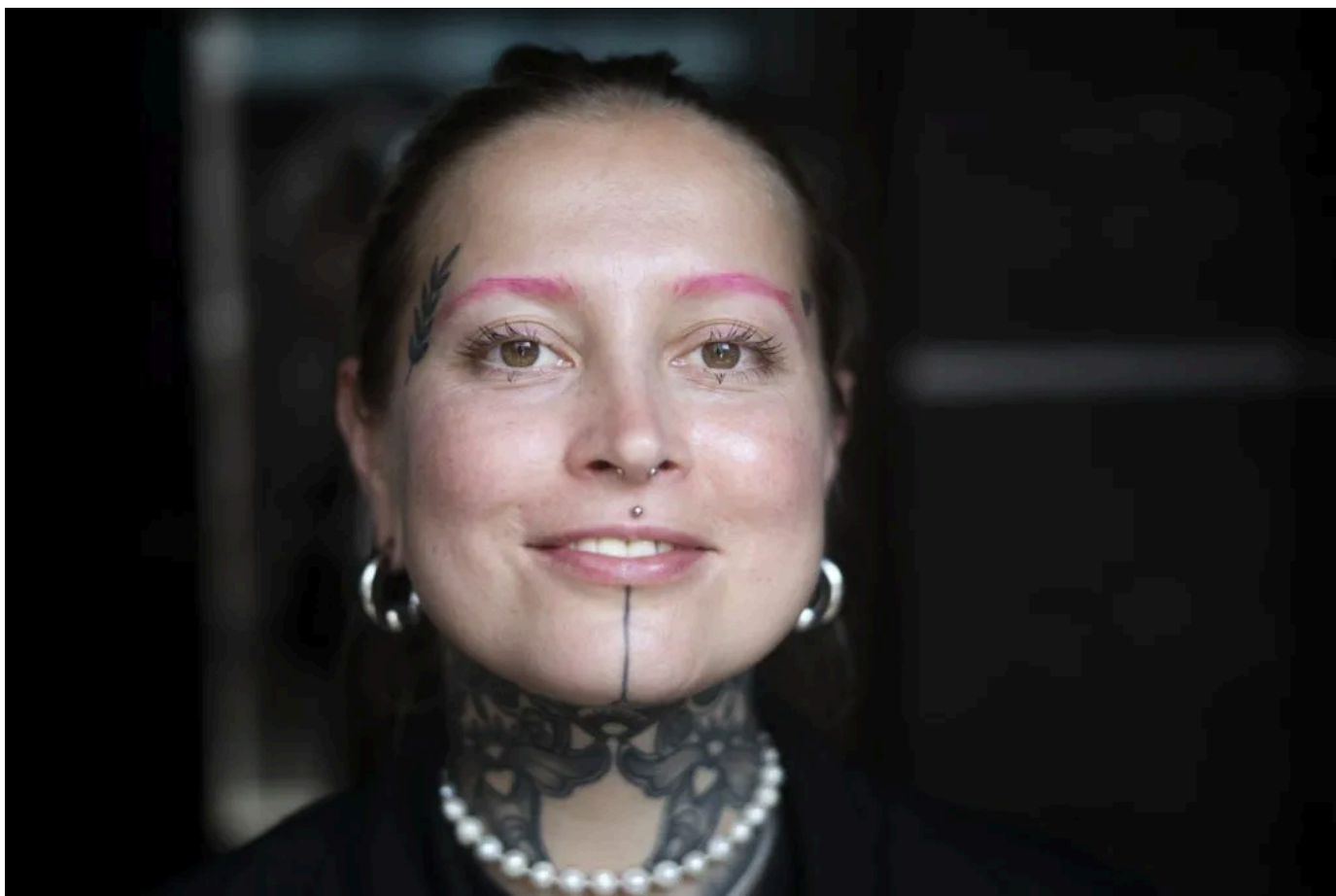
— **А чому ти вирішила залишитися в Харкові?**

Просто сподобалось. Тут чисто дуже. Ну, чистіше ніж у Дніпрі так точно. Тут більш прогресивні люди, багато людей європейських. Зараз складніше, бо тут зараз якось дивно на мене реагують. А тоді, до 24 лютого, більше молоді було і набагато легше, ніж в Дніпрі. Бо в Дніпрі я зі своїм зовнішнім виглядом була як біла ворона.

— **Надалі плануєш залишатися в коктейльній справі?**

Загалом, так. Мені дуже подобається, коли за барною стійкою стоять дорослі люди. Це мій пунктик. Я не хочу ейджизмом страждати, але мені так комфортно як гостю. Тому я ходжу

в Irish Pub, наприклад. Мені дуже подобаються там бармени. Це найстарший паб Харкова. Я навіть не знаю, скільки він працює. Там дуже дорослі люди за баром. З самого відкриття це перші з працівників, і вони там залишаються.

Я коли була в Берліні, і ми там ходили по барах, там дуже прикольно, що дорослі люди працюють в коктейльних закладах. Власники дуже часто за стійкою стоять. Ці бари — це відрив башки просто. Заходиш, і там така кімнатка, так затишно, що хочеться залишитися. За стійкою стоїть власник, весь такий в костюмчику, і він же тебе й обслуговує. Дорослий кайфовий чувак. І ти дуже довіряєш йому, бо розумієш, що у нього є досвід. Він може тобі зробити смачний коктейль і ти не заплатиш якусь к*нчену ціну за щось галіме. Тому, мені б теж хотілося мати таке своє місце окреме трошки згодом.

Ліна Плуженко, фотографії — Катерина Переверзева, обкладинка — Катерина Дрозд

Читайте також:

- [Чому мотивація через почуття провини — це погана стратегія для благодійних зборів? Особливо, довгостроково](#)
- [«Якщо ви українець, доведіть собі це зараз». Засновниця благодійного фонду Альона Айвазян про досвід багаторічного волонтерства та трагічний день її життя](#)
- [«Все більше жінок беруть зброю в руки». Інтерв'ю з бойовою медициною Світланою Фурсовою про жінок в силових підрозділах](#)